

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: رمزی بارود
ویراستاری و ارسال: علی مشرف
۲۱ نومبر ۲۰۲۳

هیروشیمای غزه: سکوت غرب جمعی کتابها سخن می گوید

در پی حمله هوایی اسرائیل به منطقه شهری پرمجمعیت، دود و آتش شهر غزه را فرا گرفت .
در ۲۰ اکتوبر، آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل متحد، در سمت مصری گذرگاه رفح، بین مصر و غزه محاصره شده، ایستاد. گوترش تنها شخصیت بین المللی نبود که به امید بسیج جامعه بین المللی در مواجهه با نسل کشی در نوار غزه فقیر و محاصره شده، به مرز غزه سفر کرد.
گوترش گفت: «در پشت این دیوارها، دو میلیون نفر هستند که به شدت رنج می برند.» با این حال، این تلاشها سود چندانی نداشت.

اشرف القدره، سخنگوی وزارت بهداشت غزه، در بیانیه ای در ۲۴ اکتوبر گفت که جریان کمک های بشردوستانه به غزه «برای تغییر واقعیت در میدان بسیار کند است.» این بدان معناست که بحث های به ظاهر بی پایان در شورای امنیت سازمان ملل متحد، قطعنامه های مجمع عمومی، و درخواست ها برای اقدام، تغییر قابل توجهی در وضعیت غم انگیز غزه نداشته است.

این سوال پیش می آید که اگر سیستم های سیاسی، بشردوستانه، و حقوقی بین المللی نتوانند جلوی نسل کشی را که به طور زنده از صفحه های تلویزیونی در سراسر جهان پخش می شود، بگیرند یا حتی سرعت آن را کاهش دهند، همه این نشست و برخاست ها چه فایده ای دارد؟

در نسل‌کشی‌های قبلی، چه در نسل‌کشی‌های مربوط به جنگ‌های بزرگ و چه در رواندا در سال ۱۹۹۴، توجیحات مختلفی برای توضیح عدم اقدام فوری ارائه شد. در برخی موارد، اصلاً کنوانسیون ژنو وجود نداشت، و مانند نسل‌کشی رواندا، بسیاری اظهار بی‌اطلاعی کردند.

اما در غزه هیچ بهانه‌ای قابل قبول نیست. هر سازمان خبری بین‌المللی دارای خبرنگاران یا نوعی از حضور در نوار غزه است. صدها روزنامه‌نگار، خبرنگار، وبلاگ‌نویس، عکاس و فلمبردار در حال ثبت و شمارش هر رویداد، هر کشتار و هر بمبی هستند که برخانه‌های غیرنظامیان ریخته شود. در اینجا ذکر این نکته حائز اهمیت است که در حال حاضر، تعداد زیادی از روزنامه‌نگاران در حملات اسرائیل کشته شده‌اند.

به‌عنوان مثال، برآوردهای دانشگاهی نشان می‌دهد که اسرائیل در ۲۷ روز اول جنگ، نزدیک به ۲۵۰۰۰ تن مواد منفجره بر روی غزه ریخته است. این معادل دو بمب اتمی است که در سال ۱۹۴۵ توسط ایالات متحده آمریکا در هیروشیما و ناکازاکی انداخته شد.

زمانی که جو بایدن، رئیس‌جمهور ایالات متحده، بی‌رحمانه تلاش کرد تا تعداد کشته‌شدگان فلسطینی را زیر سؤال ببرد، کادر پزشکی غزه، که مجبور به انجام عمل‌های جراحی نجات‌بخش در زمین‌های کثیف بیمارستان‌ها هستند، وقت گذاشتند تا ثابت کنند که او اشتباه می‌کند. در ۲۶ اکتوبر، آنها فهرستی حاوی اسامی ۶۷۴۷ قربانی فلسطینی که در ۱۹ روز اول جنگ کشته شدند، تهیه کردند.

از آن زمان تاکنون هزاران نفر کشته و زخمی شده‌اند. با این حال، واشنگتن و متحدان غربی‌اش اصرار دارند که «اسرائیل حق دارد از خود دفاع کند»، حتی به‌قیمت نابودی کامل یک ملت.

اسرائیلی‌ها به‌هیچ‌وجه زبان خود را ننگه نمی‌دارند. نیویورک تایمز در ۳۰ اکتوبر گزارش داد که «مقامات اسرائیل در گفت‌وگوهای خصوصی با هم‌تایان امریکایی به چگونگی بمباران ویرانگر المان و جاپان در طول جنگ جهانی دوم توسط ایالات متحده و دیگر قدرت‌های متفقین اشاره کردند... چند روز بعد، آمیچای وزیر اسرائیل آشکارا اعلام کرد که بمب اتمی در غزه یک گزینه در جنگ نسل‌کشی کشورش علیه مردم فلسطین است.

در روز انتشار گزارش نیویورک تایمز، «کریم خان»، دادستان دادگاه کیفری بین‌المللی (ICC)، در سمت مصر به مرز رفح رسید. او همچنان از همان زبان محافظه‌کارانه استفاده می‌کرد، گویی نمی‌خواست حساسیت‌های اسرائیل و متحدان غربی‌اش را برانگیزد. وی با اشاره به اسرائیل و غزه گفت: «جنایت‌هایی که گفته می‌شود در هر دو سو انجام شده است باید مورد بررسی قرار گیرد.»

می‌توان «خان» را با این استدلال که استفاده از اصطلاحات حقوقی باید تا زمانی که تحقیقات کامل انجام گیرد، خودداری شود، توجیه کرد. اما در مورد جنایات اسرائیل در غزه، یا هر جای دیگری در فلسطین، به‌ندرت تحقیقات کامل انجام می‌شود.

زمانی که تحقیقاتی انجام می‌شود، قضات بین‌المللی اغلب توسط ایالات متحده و اسرائیل متهم به تعصب، یا بدتر از آن، یهودستیزی، متهم می‌شوند. در پرونده تحقیقاتی که در سال ۲۰۰۹ توسط یک قاضی محترم افریقای جنوبی، «ریچارد گلدستون»، رهبری شد، این مرد مجبور شد بخشی از گزارش خود را پس بگیرد.

«خان» این را به‌خوبی می‌داند، زیرا در حال حاضر روی پرونده‌ای بزرگ و رو به‌رشد از جنایات جنگی اسرائیل در فلسطین نشسته است و به بهانه‌های مختلف برای به‌تأخیر انداختن این محاکمه اصرار دارد. ایالات متحده به قضات دیوان کیفری بین‌المللی، که پرونده‌های جنایات جنگی علیه اسرائیل را مطرح می‌کنند، نگاه مثبتی ندارد. یک نمونه تحریم‌هایی است که توسط دولت ترمپ در سال ۲۰۲۰ علیه دیوان کیفری بین‌المللی انجام شد.

بسیاری از مسؤولان نهادهای غربی متوجه این دو روئی و نفاق هستند. «کریگ مخیر» در ۲۸ اکتوبر از سمت خود به‌عنوان مدیر دفتر نیویورک کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل، در اعتراض به ناکامی سازمان ملل در جلوگیری از «نسل‌کشی در برابر چشمان ما در غزه» استعفاء داد.

در ۲۰ اکتوبر، حدود ۸۵۰ نفر از کارکنان اتحادیه اروپا، خطاب به «اورسولا فون در لاین»، رئیس کمیسیون اتحادیه اروپا، نامه‌ای را امضاء کردند که در آن از «حمایت بی قید و شرط» او از اسرائیل انتقاد کردند. با توجه به شکست اخلاقی وحشتناک «فون در لاین»، به‌ویژه زمانی که رویکرد بیش از حد با اعتماد به‌نفس او نسبت به جنگ روسیه در اوکراین با حمایت کورکورانه او از جنایات اسرائیل در غزه مقایسه می‌شود، این نامه مؤدبانه و دیپلماتیک بود. او گفت: «تنها اگر درد اسرائیل و حق دفاع از خود را بپذیریم، این اعتبار را خواهیم داشت که بگوئیم اسرائیل باید مطابق با قوانین بشر دوستانه بین‌المللی واکنش نشان دهد.»

کمیته بین‌المللی المپیک، که اصرار دارد سیاست و ورزش را از هم جدا کند، وقتی دشمن فلسطینی باشد مشکلی برای دخالت در سیاست ندارد. کمیته بین‌المللی المپیک در اول نومبر اعلام کرد که به تکتک شرکت‌کنندگان در بازی‌های المپیک پاریس، که برای سال ۲۰۲۴ برنامه‌ریزی شده است، هشدار داده است که «رفتار تبعیض‌آمیز» نسبت به ورزشکاران اسرائیلی انجام ندهند، زیرا «ورزشکاران نمی‌توانند مسؤول اقدامات دولت‌های خود باشند.»

کلمه «نفاق» در اینجا حتی نمی‌تواند گویای آغازی باشد برای آنچه که در اینجا می‌گذرد، و عواقب این شکست اخلاقی برای سالهای طولانی در سراسر جهان محسوس خواهد بود. دیگر هرگز نباید به غرب اجازه داد که نقش میانجی، سیاستمدار بی‌طرف، قاضی، یا حتی انسان‌دوست خودخواه را بازی کند.

این نتیجه‌گیری دشواری نیست. غزه در نتیجه بمب‌های غربی، و چک سفید سیاسی که دولت‌ها و رهبران غربی از آغاز جنگ، در واقع ۷۵ سال قبل به اسرائیل داده‌اند، به هیروشیما تبدیل شده است.

هیچ چیز هرگز این واقعیت را تغییر نخواهد داد، و هیچ بیانیۀ آتی «قاطعانه» هرگز به غرب کمک نخواهد کرد تا شکست اخلاقی جمعی خود را جبران کند.

منبع: وبلاگ اورینوکو تریبیون، ۱۱ نومبر ۲۰۲۳